

skulde komme, da vi med dem vilde have at føre en saa bidst Strid, som et slikt Stridt vilde medføre. Jeg haaber ikke, det skal ske. Men jeg kan ganske vist ikke lægge Skjul paa, at alene det, at Ministeriet ikke her klart og utvetydigt stiller sig paa samme Standpunkt som dets Forgænger, ikke vil bidrage til at gøre et frugtbart Samarbejde mellem Folketings og det ærede Ministerium lettere. En tvevdyg Holdning giver Anledning til en vis Mistænkthedsfølelse; den bevirker, at den fulde Tillid, som er Forudsætningen for et virkeligt frugtbringende Samarbejde, vanskeligt kommer til Stede. Jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg paa Forhaand havde tænkt mig, at den ærede Konseilspræsident vilde have svaret saaledes, at han ansaa sig for bunden ved den Udtalelse, som hans Forgænger er fremkommen med. Jeg har ikke kunnet forstaa rettere, end at Forholdet faktisk maatte være det, at den Erklæring, som Ministeriets Chef i Efteraaret afgav til Rigsdagen, afgav han paa sit Ministeriums Vegne, og jeg har ikke kunnet forstaa andet, end at han derigennem bandt sig og sine Kolleger som Mænd til i paakommende Tilfælde at indtage en vis bestemt Holdning. Jeg har ikke kunnet forestille mig, at han derved skulde have ment noget saa rent formelt, som at Ministrene ikke skulde kunne skride til en provisorisk Finansloov, saa længe de kaldte sig Ministeriet „Reedz-Thott“, men at de meget vel vilde kunne gøre det, hvis ganske de samme Mænd fremdeles sad i Ministeriet, kun med den Forandring, at de nu kaldte sig Ministeriet „Hørring“. Hvis det har været Tanken fra den forrige Konseilspræsidents Side, vil hans Erklæring have været et rent Spilfægteri, et Spilfægteri af den groveste Art. Den afgaaede Minister er ikke til Stede her og kan ikke nærmere forklare, hvad han har ment; men jeg tror at skulde ham at sige, at noget saadant kan ikke have været hans Mening. Vige saa lidt laa der i hans Ord noget helt, der antydede, at han for sit Vedkommende mente at ville stille sig paa en anden Fod end sine Kolleger. Det var Ministeriet som Helhed i hvis Navn og paa hvis Vegne han talte. Men hvis den Fortolkning, som saaledes nu indlægges i den afgaaede Konseilspræsidents Ord, er mærkelig, forekommer det mig, at den nuværende Konseilspræsidents Stilling bliver ikke mindre mærkelig. Thi det maa vel erindres, at den Erklæring, som Konseilspræsident Reedz-Thott fremkom med her i Efteraaret — den staaer at læse i Tidenden Sp. 500—502 —, havde en særegen Form, en Form, der var bestemt derved, at det var ham magtpaaliggende at

betone Sammenhængen i Ministeriets Politik helt igennem fra første Færd. Tankgangen i hans Udtalelse var denne. Han siger: Hvorledes min personlige Anskuelse er med Hensyn til den rent retmæssige Side af Sagen, ved enhver; i den Henseende deler jeg Opfattelse med mit Parti, den Opfattelse, der under de langvarige politiske Kampe har været ledende for os alle paa vor Side; men noget helt andet og noget herfra helt forskelligt er Spørgsmaalet om, hvorledes denne Regering for sit personlige Vedkommende vil stille sig, hvorvidt den kan tænke sig at ville gribe til det meget omtalte Kampmiddel, og saa fortsætter han: Jeg har allerede i Efteraaret 1894, da jeg her i Tinget første Gang talte som Konseilspræsident, erklæret, at jeg stod paa „Forligets“ Grund, og denne Udtalelse har jeg gentaget i 1895 og atter i Mar. Hvad er Meningen heraf? Meningen heraf er den, at et Ministerium, der er udgaaet af dette Forlig, og som er skabt for og har til Hensigt at arbejde videre i den Mand, hvori dette Forlig blev til, den kan ikke udfæste en provisorisk Finansloov. Saaledes var Tankgangen i hans Udtalelse. Naar da den nuværende ærede Konseilspræsident, som den Gang sad i Ministeriet, var den afgaaede Konseilspræsidents Kollega, naar han nu for sit Vedkommende ikke kan gentage det samme, maa et af to være Tilfældet: enten har han ikke været enig med den afgaaede Konseilspræsident i dennes Opfattelse af, hvad det betød at staa paa det saakaldte „Forlig“s Grund, eller ogsaa har den ærede Minister nu stillet sig uden for Forligets Grund og er vendt tilbage til den Tilstand, vi havde her i Landet før 1894. I begge Tilfælde er denne Begyndelse til Indledningen af Forholdet mellem det ny Ministerium og Folketinget ikke synderlig heldig.

Det ærede Medlem for Væsen (Bosjen) holdt en meget kraftig og jeg kan sige patetist Tale, hvori han til Slutning kom stærkt ind paa, hvad han kaldte Meisteorien. Han syntes at polemisere meget ibt mod noget eller nogen. Jeg ved ikke rigtig, hvem eller hvad han havde for Dje. Men hvis noget af dette meget har tilsigtet at være rettet mod mig, maa jeg sige, at jeg vil have meget vanskeligt ved at tage en Diskussion op med det ærede Medlem, da jeg er saa enig med ham, at jeg ikke formaar at se, hvori Uenigheden skulde bestaa (Afbrudelse af Bosjen). Det glæder mig overordentlig. Jeg er ganske enig med ham i, at Tingenes Mejeet finder sit forfatningsmæssige Udtryk i den midlertidige Bevillingsloov. Mejeet medfører simpelt hen, at saa længe